

Arrest

nr. 175 902 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 mei 2016 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal,

PV nr GE.12.LA.034361/2016 van de politie van Gent.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal,

PV nr GE.12.LA.034361/2016 van de politie van Gent.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal,

PV nr GE.12.LA.034361/2016 van de politie van Gent.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Samuel Son, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Gent, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, de betrokkene, K., E. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel."

1.2. Op 11 mei 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal,

PV nr GE.12.LA.034361/2016 van de politie van Gent.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan;*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.3. Op 13 mei 2016 werd de verzoekende partij vrijgesteld met een nieuwe termijn tot 20 mei 2016 om het Belgische grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omdat het genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid. Zij meent voorts dat geen schending van enig hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

2.2. De Raad wijst er evenwel op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift ondermeer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest)

vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de bespreking lager zal blijken heeft de verzoekende partij een gegrond middel geënt op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van fair-play, proportionaliteit.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is facultatief (aangezien artikel 7 bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven "kan" worden). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg een discretionaire bevoegdheid.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

- *Artikel 7, alinea 1, 1°: wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *Artikel 7, alinea 1, 3°: wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- *Artikel 74/14, §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken;*
- *Artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

Wat betreft de motivering van deze gronden voor het bevel om het grondgebied te verlaten geeft men in de bestreden beslissing aan:

(...)

Wat betreft het aantasten van de openbare orde (artikel 7, alinea 1, 1 °).

Voor 15 september 1996 moest de openbare orde of veiligheid van het land "effectief geschaad zijn". De verstrenging van de wet betekent echter niet dat beslissing niet afdoende gemotiveerd dient te worden (RvS 15 december 2001, nr. 101.888), omdat volgens de aanhef van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen een bevel "kan" worden afgeleverd, en een strafrechtelijke veroordeling is enkel voldoende voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).

Krachtens artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen moet elk bevel gemotiveerd worden door een of meer van de voornoemde gevallen te vermelden. Dit volstaat niet. Als gevolg van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient de overheid eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden te kunnen invoeren (D. Vanheule, "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T. Vreemd. 1993, 69).

Er dient bijgevolg in herinnering gebracht te worden dat verzoekster niet werd veroordeeld naar aanleiding van de feiten, haar ten laste gelegd in voornoemd PV. Derhalve wordt niet aangetoond op welke wijze verzoekster de openbare orde concreet zou aantasten. Gezien het tevens een vrouw betreft voor wie de bevalling op 16.08.2016 is uitgerekend, lijkt het gevaar voor de openbare orde niet pertinent, minstens onredelijk.

Het vermoeden van onschuld wordt immers met de voeten getreden.

Wat betreft het niet bezitten van de vereiste documenten (artikel 7, alinea 1, 3°).

Volgens vaste rechtspraak zou het beroep tegen beslissing op voormelde grond onontvankelijk zijn wegens een gebrek aan belang gelet op het gebonden karakter van deze grond (RvV 19 september 2013, nr. 110.104), tenzij tegen het bevel een eigen middel kan worden ingeroepen.

De verplichting van artikel 6, §1 van de Terugkeerrichtlijn om een verwijderingsmaatregel te nemen tegen elke derdelandsonderdaan die onwettig op het grondgebied verblijft "geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 of 8 van het EVRM" (Kamer 2011 -12, 1825/1,17).

De Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van de zwangerschap van verzoekster doch vermeldt dit niet in haar beslissing tot bevel van het verlaten van het grondgebied. Haar beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd (RvS 13 oktober 1994, nr. 49.674).

Meer in het algemeen dient de Dienst Vreemdelingenzaken immers bij de afgifte van een bevel rekening houden met het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Tevens bepaalt artikel 74/13 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Gezien het gegeven dat verzoekster reeds 6 maanden zwanger is en een affectieve relatie heeft met de man die dit kind wenst te erkennen is aangetoond dat er een voldoende hechte band van gezinsleven voorhanden is in het kader van artikel 8 EVRM.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met gezondheidstoestand van verzoekster alsook de leefomstandigheden voor het kind.

Het inreisverbod (bijlage 13sexies) bevat dezelfde motivering als het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), in die zin dat men ervan uitgaat dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde en zij geen gekend of vast verblijfadres heeft.

Zoals hierboven reeds uiteengezet werd wordt niet afdoende gemotiveerd noch aangetoond in welke mate verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Er dient uitdrukkelijk gewezen te worden op het gegeven dat verzoekster niet veroordeeld werd voor de feiten die haar ten laste werden gelegd in voornoemd PV.

Bovendien heeft zij inmiddels vast verblijf bij haar partner A. D. (...), wonende te 9000 Gent, (...).

Derhalve zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van fair-play, proportionaliteit.

Het is immers ten eerste betwistbaar of een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van een zwangere vrouw, waarvan niet afdoende is aangetoond dat zij een gevaar is voor de openbare orde, redelijk of zorgvuldig is, laat staan proportioneel. (...)"

3.2. In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekende partij wijst er op dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij zwanger is en dat zij een partner in België heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij pas daags na het treffen van de bestreden beslissingen een vragenlijst heeft gekregen waarbij haar de mogelijkheid werd geboden te antwoorden op vragen ondermeer met betrekking tot haar gezondheidstoestand en haar gezinsleven. Naar aanleiding hiervan heeft de verzoekende partij verklaard dat zij ongeveer zes maanden zwanger is en dat zij een relatie heeft met een Albanese man, de heer D.A., die verblijfsrecht heeft in België. Zij stelde niet te willen terugkeren naar haar herkomstland omdat zij het kind niet bij haar man wil weghalen en dat ze willen samenblijven. Ter staving van deze argumenten heeft verzoekende partij diverse stukken neergelegd.

Uit het medisch verslag van 12 mei 2016 van de centrumarts waar verzoekende partij opgesloten zat blijkt eveneens dat deze attesteerde dat verzoekende partij 27 weken zwanger is en om medische redenen niet geschikt is om in het centrum te verblijven.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2016 geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu de gezondheidstoestand van de verzoekende partij die hoogzwanger is en de vaststelling dat zij stelde een relatie te hebben met de vader van het kind die verblijfsrecht heeft in België, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In de mate dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat op basis van het betoog van de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, betreft dit een a posteriori motivering, die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Evenmin kan het betoog dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt overtuigen om aannemelijk te maken dat geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorligt nu nergens uit blijkt dat de verwerende partij voor het treffen van het bestreden bevel de elementen zoals opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is nagegaan. De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen. Waar de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij bij het aantreffen door de politie niets vermeld heeft over haar gezinssituatie dient vastgesteld te worden dat op grond van het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt niet zonder meer kan gesteld worden dat verzoekende partij de kans heeft gehad om de elementen zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naar voren te brengen. Dit administratief verslag is in het geheel niet ondertekend door de verzoekende partij en er blijkt niet op welke wijze de in het administratief verslag genoteerde vermeldingen tot stand zijn gekomen. Bovendien blijkt wel uit het administratief verslag dat melding wordt gemaakt van de zwangerschap – dewelke op dat moment reeds de visu kon vastgesteld worden – zodat de verwerende partij zich wat dat betreft niet kan verschuilen achter het gegeven dat deze feiten haar niet kenbaar zouden zijn gemaakt voor het treffen van het bestreden bevel.

3.4. Een schending van artikel 74/13 wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3.5. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd, dient ook het inreisverbod te worden vernietigd. Dit inreisverbod stelt immers expliciet: *“De beslissing tot verwijdering van 11.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer is verdwenen geldt dit eveneens voor de grond van het inreisverbod.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER